

Філатов С.В.

кандидат техн. наук, доцент
ДВНЗ Криворізький педагогічний університет
викладач м. Кривий Ріг
felixfilatovsergey@gmail.com

Заяц В.В.

ДВНЗ Криворізький педагогічний університет
студент м. Кривий Ріг
valerazaac4@gmail.com

ІННОВАЦІЙНІ ПІДХОДИ ДО МЕТОДИКИ ВИКЛАДАННЯ ПРОФЕСІЙНИХ ДИСЦИПЛІН У СИСТЕМІ ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ ЗДОБУВАЧІВ ОСВІТИ

У сучасних економіках розвинуеного світу, автомобільна промисловість є ключовим гравцем, відіграючи стратегічну роль у сприянні розвитку різних галузей економіки. Вона є двигуном впровадження високих технологій та створення складних кінцевих продуктів з великою доданою вартістю. Більш того, вона є важливим джерелом зайнятості та доходів для бюджету. В умовах світової економічної нестабільності, підтримка автомобільної промисловості стала пріоритетом для багатьох країн, оскільки ефективна робота цього сектора сприяє загальному підвищенню добробуту суспільства.

Аналіз окремих аспектів проблеми підготовки студентів старших курсів у сфері автомобільного транспорту розкривається у наукових дослідженнях таких вчених, як А. Вихрущ [2], Д. Крилов [4], М. Бутиріна [1], С. Онопченко [5], І.Є. Каньковський [3] та інші.

Отже, забезпечення належної кількості кваліфікованих спеціалістів у галузі автомобільного транспорту та формування компетентних майстрів виробничого навчання для інноваційної роботи в рамках професійно-технічної освіти є ключовим завданням. Проблема освоєння предмету "Автосправа" залишається актуальною, і успішність її вирішення залежить від професійного рівня викладача, наявності необхідних науково-технічних та матеріальних ресурсів у навчальному закладі, використання сучасних методик навчання та зацікавленості студентів у процесі навчання. [2].

Крім того, в Україні експлуатується понад 7 мільйонів (лише легкових) автомобілів різних автомобільних фірм, для обслуговування і ремонту яких створено мережу автотранспортних та авторемонтних підприємств, що потребують висококваліфікованих робітників. Проте професійно-технічні заклади, що здійснюють підготовку таких робітників, не відповідають сучасним вимогам до цієї підготовки через застарілу матеріальну базу та неадекватний рівень готовності педагогічних працівників до впровадження інноваційних педагогічних та виробничих технологій. [3].

Метою викладача є підготовка студента до професійної або наукової діяльності шляхом надання необхідних знань, умінь та навичок, а також знайомства з останніми досягненнями у галузі автомобілебудування для досягнення найкращих результатів у навчанні та дослідженнях, а також у подальшому підвищенні свого професійного статусу та кар'єрного росту. [1].

Посилення уваги до підготовки інженерно-педагогічних кадрів автотранспортного профілю обумовлене значним зростанням потреби вищих навчальних закладів у таких фахівцях, оскільки серед різних категорій громадян, які мають потребу у якісній освіті, напрями підготовки, пов'язані з автомобільним транспортом, стають дедалі більш популярними; для своєї професійної та особистісної самореалізації вони потребують якісної освіти та можливості реалізувати стратегію "навчання упродовж життя". [5].

Вищі навчальні заклади України повинні забезпечити студентам оптимальні умови для навчання, а це можливо завдяки спеціально підготовленим фахівцям. Саме викладачі з базовою інженерно-педагогічною освітою стають ключовими учасниками навчального процесу вищих навчальних закладів сьогодні. Це передбачає внесення значних змін у

звичайну схему та зміст професійної підготовки інженерів-педагогів, а також оснащення їх технологіями навчання для майбутніх фахівців різних вікових категорій. [4].

Багато підприємств, як державної, так і приватної форми власності, що надають послуги з обслуговування та ремонту автотранспортної техніки, потребують інженера-педагога. Швидке розвиток модельного ряду автомобілів призвів до скорочення життєвого циклу професійних знань виробничого персоналу цих підприємств, які постійно мусять впроваджувати науково-технічні нововведення для конкуренції на ринку автомобільних послуг. У таких умовах робітничий та інженерно-технічний персонал зобов'язаний регулярно підвищувати свою кваліфікацію та озброюватися новими технологіями виконання робіт і навичками експлуатації сучасного виробничого обладнання. Отже, кожне підприємство намагається організувати центр перепідготовки персоналу, а успішне його функціонування неможливе без інженера-педагога.

Список використаних джерел:

1. Бутиріна М. В. Розвиток технологічної культури учнів основної школи у процесі трудового навчання (друга половина ХХ ст.) : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. пед. наук : спец. 13.00.01 «Загальна педагогіка та історія педагогіки» / М. В. Бутиріна. – Ялта, 2017. – 24 с.
2. Вихрущ А. В. Трудова підготовка учнів у загальноосвітніх школах України (історико-педагогічний аналіз та перспективи) : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня д-ра пед. наук : спец. 13.00.01 «Теорія та історія педагогіки» / А. В. Вихрущ. – К., 2020. – 48 с.
3. Каньковський І.Є. Система професійної підготовки майбутнього інженера-педагога автотранспортного профілю: дис.докт. пед. наук : спец. 13.00.04 / Каньковський Ігор Євгенійович. – Київ, 2018. – 618 с.
4. Крылов Д. Г. Теория и практика трудовой подготовки учащихся общеобразовательной школы (1958–1996 гг.) : дис. ... д-ра пед. наук : 13.00.01 / Д. Г. Крылов. – Чебоксары, 2021. – 428 с.
5. Онопченко С. В. Розвиток інженерно-педагогічної освіти в Україні (друга половина ХХ ст.) : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. пед. наук : спец. 13.00.01 «Загальна педагогіка та історія педагогіки» / С. В. Онопченко. – Луганськ, 2019 – 22 с.

Четверик В.К.

викладач, доктор філософії зі спеціальності «Філологія»
Харківський національний педагогічний університет імені Г.С. Сковороди
chetverik.victor@gmail.com

СУЧАСНІ МЕТОДИ РОЗВИТКУ СЛОВНИКОВОГО ЗАПАСУ В НАВЧАННІ ІНОЗЕМНИХ МОВ: РОЛЬ ШТУЧНОГО ІНТЕЛЕКТУ

Високий рівень глобалізаційних процесів у галузі економіки та культури, розвиток академічної мобільності, міжнародних відносин і технологій вимагають від фахівців різних галузей умінь та навичок ефективного спілкування іноземною мовою. Саме тому зараз формування іншомовної комунікативної компетентності – обов'язковий освітній компонент багатьох освітніх програм. Знання іноземної мови на достатньому чи високому рівні відкриває перед здобувачами додаткові можливості в професійному й особистому житті. Проте складні умови навчання, дистанційні та змішані форми навчання, обмежена кількість годин на вивчення іноземної мови формують низку викликів перед сучасними викладачами, які ускладнюють навчальний процес. Зі свого боку, це спонукає до пошуків нових підходів до навчання здобувачів, адаптації навчальних матеріалів, використання інноваційних ресурсів та мультимедійних інструментів [4], які сприяють вирішенню низки проблем.

Окремо варто зазначити, що сучасна освітня галузь характеризується перманентними трансформаціями методів і підходів до організації процесу навчання, які, зі свого боку, зумовлені низкою чинників, зокрема, активним розвитком інформаційних та цифрових технологій. Цифровізація освітньої галузі прослідковується на рівні імплементації цифрових технологій у всі освітні ланки [1] (від управління освітніми процесами до самостійного навчання здобувачів).